

Událost - počátek

Počátek události (každé pravé události, té nejsložitější stejně jako té nejjednodušší) spadá v jedno s prvním „krokem“ přechodu z „ještě ne“ do zvláštního stavu prodlevy, v níž se událost děje a která se uzavírá koncem, zánikem události, jejím přechodem v „už ne“. Událost se děje v průběhu této prodlevy, a toto její dění, tj. její bytí, je zčásti jejím vlastním výkonem. Počátek události však jejím vlastním výkonem není a být nemůže. Zároveň však nemůže být výsledkem žádného jiného výkonu, tj. počátek události nemůže být výtvořem ani produktem jakýchkoli výkonů žádných jiných událostí (to je naše hlavní námitka proti kauzalizmu). A to platí nejen pro jiné události okolní, tedy vnější, ale o nic analogického „vnitřního“, „nepředmětného“: bylo by hrubou chybou, kdybychom „svět nepředmětnosti“ chápali jen jako nějakou jinou, čímsi odlišnou sféru „danosti“, nějakých „nepředmětných událostí“ (už jen z tohoto důvodu je třeba si vždy znovu připomínat, že vše „nepředmětné“ přichází z budoucnosti, nikoli z minulosti). Proto „počátek“ té které události nemůžeme v žádném smyslu odvozovat od „něčeho“ jiného (tudíž ani od nějakého „boha“, chápaného jako „jsoucno“, byť nejvyšší). Zejména pak v tomto bodě nemůžeme nikterak (leč kriticky a negativně) navazovat na myšlenku ARCHÉ, neboť nic takového, co by mohlo být zdrojem či prapůvodcem „všech“ jednotlivých počátků, není myslitelné ani možné. Jedině logický závěr je, že každý takový jednotlivý počátek (rozumí se počátek určité pravé události) je počátkem v „absolutním“, tj. ode všeho jsoucího „odděleném“ smyslu – tedy že je „ne-jsoucí“. Odtud také návrh pojmenování příslušné disciplíny: méontologická archeologie. A pak ovšem tu je ještě jedna důležitá věc: jestliže o něčem řekneme, že to není dané (nebo že to je ne-dané), že to není jsoucí (nebo že to je nejsoucí), že to není jsoucno (nebo že to je nejsoucno), nebo dokonce když řekneme, že ARCHÉ je „nic“ (já sám se této formulaci raději vyhýbám protože svádí k nesprávnému chápání „nic“ resp. „nicoty“ jako popření naprosto všeho, a to v důsledku dogmatického předpojetí, co to je vlastně „skutečnost“), pak to vůbec neznamená, že není o čem mluvit a zejména přemýšlet. A právě proto je otázka přechodu od nejsoucího ke jsoucímu, které jsme v tom základním konceptu pojmenovali „počátek“, tak důležitá.

(Písek, 090102-3.)